

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. július 22.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

TÖKÉLETES VÁLTSÁG

Alapige: Zsidók 7,19-28

A törvény semmit sem tett tökéletessé. Viszont egy jobb reménységet támaszt, amely által közeledünk Istenhez. Azután: Jézus nem eskü nélkül lett főpappá — azok ugyanis eskü nélkül lettek papokká —, hanem annak esküjével, aki így szólt hozzá: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké.” Ezért ő jobb szövetségnek lett a kezesévé. És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni; ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.

Mert ilyen főpap illet hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, aki a bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél. Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul. Mert a törvény erőtlen embereket rendelt főpapokká, a törvény utáni eskü ígéje pedig a Fiút, aki örökre tökéletes.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Köszönünk neked minden percet, amit tereád figyelve, előtted tölthetünk el. Ajándékozz meg minket most külső és belső csenddel, és ebben a csendben csendüljön meg a te halk és szelíd szavad, amivel a világot teremtetted, és amivel minket egészen új emberekké tudsz formálni.

Köszönjük, hogy te mindent tudsz rólunk, és mégis szeretsz. Köszönjük, hogy örökkévaló szeretettel szerettél minket, ezért terjesztetted ki reánk a te irgalmasságodat, és ennek a bizonyossága az is, hogy most itt lehetünk.

Engedd, hogy átéljük a te jelenlétedet. Még azt is tőled kérjük, hogy értelemmel és nyitott szívvel tudjuk hallgatni igédet. Olyan sok terhet cipelünk magunkkal. Sokszor már összenövünk a nyomorúságainkkal. Már arról is lemondunk, hogy meg lehet szabadulni némelyiktől, és lehetne szárnyaló, gazdag, boldog életet élnünk.

Köszönjük, hogy te nem mondasz le rólunk. Kérünk, tedd egészen személyessé, meggyőzővé számunkra most is igédet. A gyalgó emberi beszéden keresztül jusson el szívünkhöz az az ige, ami a te irántunk való kimondhatatlan szereteted bizonyítéka.

Ámen.

Igehirdetés

Gyülekezetünkben sokan olvassuk a Szentírást naponta a bibliaolvasó vezérfonal szerint. E szerint tegnap kezdtük el a Zsidókhöz írt levél tanulmányozását. Egy hónapig ez lesz a lelki táplálékunk az Újszövetségből. Ezért gondoltam arra, hogy jó lenne ma az egész levélre rátekinteni, hadd kerüljön közelebb hozzánk ennek a gyöngyszemnek a gazdag gondolatkincse.

Délelőtt ennek a levélnek a nyitányáról volt szó, most pedig szeretnék mondani néhány formai tudnivalót, aztán röviden összefoglalni ennek a levélnek a tartalmát, és utána a felolvasott igének a mondanivalójára figyeljünk.

1. Formai mondanivalóként azt szokták számba venni, hogy egy-egy bibliai könyvet ki írt, kiknek írta, miért írta. Ki írta a Zsidókhöz írt levelet? Nem tudjuk. Sokáig azt gondolták, hogy Pál apostol, hiszen az ő tizenhárom levele után következik a Szentírásban, ez azonban még semmit nem bizonyít. Egészen más a stílusa, a szókinccse, mint Pál apostol leveleinek, szinte biztos, hogy nem ő írta.

Luther Márton azt sejtette, hogy esetleg Apollós, mert róla tudjuk a Bibliából, hogy rendkívül művelt ember volt, és a Zsidókhöz írt levél nyelve rendkívül igényes, választékos. (Teológus koromban irtóztunk attól, ha ebből kellett fordítani, mert tele van olyan szavakkal, amelyek csak egyszer fordulnak elő az Újszövetségben. A Márk evangéliumát szerettük, azt néhány száz szó ismeretében már lefordította az ember görögből.)

Nos, ez rendkívül választékos, biztos Apollós írta. Ez is csak feltételezés és kár találgatni. Lukács is szépen tudott görögül, lehet, hogy ő írta. Nem tudjuk. Valaki szellemesen azt mondta: a Zsidókhöz írt levélben szó van Melkisé-keдрől, akiről megjegyzi ez a levél, hogy sem anyja, sem apja, sem származása nem ismeretes. Azt írja az illető, hogy ez a levél is ilyen: sem anyja, sem apja, sem származása nem ismeretes.

Viszont hisszük és valljuk — én legalábbis hiszem és vallom —, hogy Isten Szentlelke ihlette azt, aki leírta ezt a levelet, mert beleillik a teljes Szentírás egységébe, és nagyon fontos igazságokat olvashatunk belőle.

Kiknek írta? Mondhatnánk, hogy felesleges kérdés. Ott van: a Zsidókhöz írt levél. No de ez a felzet később került a levél elejére, és ez a szó elő sem fordul az egész Zsidókhöz írt levélben. Csak azért gondoltak erre, mert sok ószövetségi idézet van benne, és aki írta igen járatos volt az ószövetségi kultuszban is. A tartalmából visszük következtetve viszont egészen egyértelmű, hogy egy olyan keresztyén gyülekezetnek íródott — most mindegy, hogy pogányokból lettek keresztyének, vagy zsidókból, vagy vegyesen, általában az utóbbi volt —, amelynek tagjai nagyon tudatosan, komolyan elindultak az Úr Jézusba vetett hit útján. Ezért a hitükért sokat szenvedtek is, nagy áldozatokat hoztak, de most valami miatt megrekedtek. Állóvízzé vált ennek a gyülekezetnek az élete. Nincs benne növekedés. Nem növekednek sem az ismeretben, sem a hitükben, sem missziót nem végeznek. Ezt így nem írja a levél szerzője, de több helyen az embernek az jut eszébe, hogy senkinek semmi haszna abból, hogy ők vannak. Márpedig ez nem normális állapot. Egy Jézus Krisztust ismerő, benne hívó ember körül fel kell zavarodnia a víznek. Aztán nagy nyugalomnak és békeségnek kell támadnia. Ott életjelenségek vannak. Ott gyümölcs terem. Itt semmi ilyen nincs. Nagy pangás van. Általános vegetálás. Azért íródott a levél, hogy ebből kimozdítsa őket — majd erről részletesen szólok még.

Erre viszont fontos odafigyelni, mert sajnos, sok ilyen hívó ember van, és vannak ilyen keresztyén gyülekezetek is, akik úgy elvannak a maguk hitével, valameddig eljutottak Jézus Krisztus útján, sok mindent tudnak a Bibliából. Alapvetően jó

emberek, nem ártanak senkinek, de nem is használnak. Jézus az ilyenek felett mindig kemény ítéletet mondott. Nos, ezért akarja ebből kizökkenteni őket.

(Az egész európai keresztyénséget ma ez jellemzi. Senkinek semmi haszna belőle. Megállt a fejlődés, nincs növekedés. Száz misszionáriusból kilencven afrikai és egy-egy ázsiai országból származik. A fehér kontinensek nem misszionálnak. Elég szomorú ez, bár adna Isten megújulást ebből. De úgy látszik, sokféle változatban előfordult ez az egyháztörténet során. Íme, már az I. században is.)

Ez tehát a levélírónak a célja, hogy felébressze őket álmukból. Olyan kifejező képek vannak benne. Azt mondja: a lecsüggesztett kezeket emeljétek fel, a megroggyant térdeket egyenesítsétek ki, tudatosítsátok újra magatokban, hogy mi a cél, mi felé kell haladni, és tessék szaporázni lábaitokat, egyiket a másik elé, másikat az egyik elé. A keresztyén élet dinamikus életforma. Haladás, növekedés, fejlődés, mégpedig úgy, hogy annak sodrása van, annak a vonzásába mások is bekerülnek, és megoldódnak a problémáik, felszáradnak a könnyeik, értelmet és tartalmat kap az életük. Tessék úgy élni, hogy másoknak is legyen haszna belőle. „Látván az emberek a ti cselekedeteiteket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Ilyeneket olvasunk itt a 12. fejezet elején például, ahol a levél egyik alapképét fogalmazza meg szemléletesen az író: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett — a gyalázzal nem törődve — vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.”

Erről a későbbiekben is többször ír, hogy a csüggedésnek sokféle szomorú jele tapasztalható a gyülekezetben, márpedig egy élő hitű emberre az nem lehet jellemző. A lemondás, a csüggedés, az enerváltság távol áll azoktól, akik Jézus Krisztus szolgálói. Beteg lett a hívő nép, ebből meg lehet és meg kell gyógyulni. Mi nem vagyunk a csüggedés népe — írja egy másik fejezetben —, hogy elveszünk, hanem a reménységé, hogy életet nyerjünk. Ne mondjatok le magatokról, mert Isten nem mondott le rólatok. Nem utána vagytok sok mindennek, ez még csak a kezdet. Ezután következnek még az igazi csodák. Tessék Jézusra nézni, Őt követni, engedni, hogy arra használjon benneteket, amire Ő akar.

Szemléletes ez a kép, hogy „kitartással fussuk meg az előttünk levő pályát.” Aki elindul egy futópályán, annak a célra kell gondolnia, és mindent meg kell tennie, hogy oda megérkezzék. Lehet, hogy szép virágok vannak ott a pálya szélén, de most nem csokrétát szedni jöttünk ide, hanem futni akarunk. Meg akarunk érkezni. Majd máskor szedegessünk virágot, hogyha az nagyon fontos. Most ne a pályát takarítgassuk, vagy arról vitázzunk, hogy ez megfelelő-e vagy nem, a feladat az: fussuk végig.

A levélből az derül ki, hogy azok a hívők, akiket bátorít és igyekszik megújítani, azok vagy leültek ott a futópálya szélén az árokpartra, és jót beszélgetnek, vagy nehezesen cammognak és diskurálnak egymással, és erre mondja azt: ez nektek sem jó, másnak sem jó. Nem ez az igazi, tessék ebből kigyógyulni.

Hogy lehet ebből kigyógyulni? Ez a levélnek a központi imperatívusza (felszólítása): Nézzetek Jézusra! Ne magatokra, mert akkor vagy elcsüggedtek, vagy elbizakodtok, ki-ki vérmérsékletétől függően. Ne a valódi vagy elképzelt ellenségekre, mert akkor mindig lesz okotok félelemre és aggodásra. Ez nagyon jellemezte őket. Még csak ne is az eddigi eredményekre. Nem visszafelé kell nézni, hanem Jézusra. Miért?

Mert Ő kezdte el, és Ő fogja teljesezésbe vinni azt az új életet, a ti hiteteket. Őtőle függ mindaz, ami rátok vár. Neki köszönhetek mindent, amitek van, és nála van elkészítve mindaz, amit továbbadhattok másoknak. Akkor Ővele kell szoros, hitbeli, lelki kapcsolatban maradni.

És ha röviden is, de rendkívül szemléletesen összefoglalja, hogy nézzétek az élet-útját. Mit szenvedett Ő! A tiétek nem is hasonlítható össze azzal. És most ott ül az Isten jobbján a mennyei dicsőségben. Ez vár rátok is, csak végig kell futni a pályát. Most még senki nem ülhet a babérjain. Miért? Mert még nincsenek babérjaitok. A babérkoszorút az út végén adják meg. A győztesnek adják. Ezért érdemes futni kitarással, még ha az olykor szenvedéssel jár is.

Éppen ezért az egész levél arra bátorítja az olvasókat, hogy Jézus személyét és váltságművét ismerjék meg sokkal jobban, mint eddig. Ez hiányzik az életükből. Valamicskét tudnak ebből csak. Ez csak kis töredék, amit tudnak. Nehogy azt higgyék, hogy ez a teljesség. És ez is milyen sokat jelent már nekik.

Nos, ebben kell előrehaladni: kicsoda Jézus. Mi az Ő személyének titka. Mit hozott nekünk. Mit tett hozzáférhetővé minden benne hívő számára. Micsoda gazdagságot, lelki szellemi gazdagságot jelent ez már itt is, sokféle nyomorúság között, és majd az örökkévalóságban. Erre kell nézni, és ebből kell egyre többet elvenniük.

Ennyit röviden arról, hogy ki írta, kiknek írta és miért írta.

2. És mi a tartalma ennek a levélnek? Ha azt mondom: 7, 3, 3, akkor a levélnek a felosztását megtanultuk. Az első hét fejezetben azt bizonygatja, hogy Jézus mindenkinél nagyobb – majd mondom, hogy ki-mindenkinél. Utána jön a levél központi része, a 8., 9., 10. fejezet, ahol arról a tökéletes váltságról ír, amit Jézus szerzett a benne hívőknek. A befejező három fejezetben már több mindenről van szó. A 11. részt remélem, sokan ismerik. Ott van a hitnek a klasszikus definíciója, hogy mi a hit lényege, ott van a hit hőseinek a felsorolása. A 12. fejezet rendkívül tanulságos dolgokat mond a szenvedés értelméről és céljáról. És az utolsó fejezetben gyakorlati dolgok vannak.

Az első hét fejezet tehát arról szól, hogy azért érdemes nektek mindenkinél jobban Jézussal foglalkoznotok, mert Ő felette áll mindenkinek, és vele nektek egészen közvetlen kapcsolatotok lehet a hit által. Bizonygatja, hogy Jézus nagyobb, mint az angyalok, pedig az angyalok szellemi lények. De Jézus már a teremtés révén is feletük áll. Jézus nagyobb, mint a próféták. Délelőtt hallottuk, hogy Isten a prófétákon keresztül jelentette ki magát először. De Jézusban sokkal többet adott nekünk Isten, mint amit a próféták elmondhattak. Nagyobb, mint Mózes, akinek abszolút tekintélye volt. Nagyobb, mint Ábrahám, és nagyobb, mint Áron, aki a papi dinasztia atyja volt, és különös tisztelet vette körül Izraelben a papokat, legfőképpen a főpapot és annak utódait, az áronitákat. Jézus mindenkinél nagyobb. Tekintsétek ezt nagy kiváltságnak, hogy Őt ismerhetitek, és tőle kaphatjátok meg mindazt, amire szükségetek van.

Azután jön a 8., 9., 10. rész, amelyik részletesen szól arról mit tett értünk Jézus. Mit tett Ő hozzáférhetővé minden benne hívő számára. Aztán a befejező három fejezet mindegyik a maga nemében külön fontos.

3. Itt érkezzünk meg most már a felolvasott ígéhez. A Zsidókhöz írt levélben gyakran olvasunk egy középfontot, ezt: jobb. Jézus jobb szövetséget szerzett, mint ami volt. Jobb reménységet ajándékoz a benne hívőknek, mint ami előzőleg hozzáférhető volt. Jobb jövődőt készített az Ővéinek. És egy másik jelző is gyakran előfordul: tökéletes. Amikor arról van szó, hogy Jézus valamit hogyan végzett el, vagy hogy Ő milyen valamelyik tisztségében, akkor igen gyakran ez a jelző áll előtte: tökéletes.

Ez, hogy jobb, nem azt jelenti, hogy az Ószövetség nem volt jó. Nem azt mondja, az rossz, és ez jó, hanem azt mondja: az jó volt, és valami még annál is jobbat szerzett nekünk Jézus. Nem az ó-t, a régít fokozza le, hanem az újnak a különleges értékeit ragyogtatja fel.

Ennek kapcsán különösen három dolgot hangsúlyoz:

- Jézus tökéletes kijelentést adott nekünk Istenről és önmagunkról,
- Jézus tökéletes elégtételt szerzett a benne hívőknek,
- Ő tökéletes közbenjáró Isten és ember között.

a) Tökéletes kijelentést adott nekünk. Az első mondataiban azt olvassuk ennek a levélnek, hogy Isten a prófétákon keresztül nagyon sok fontos dolgot elmondott az emberiségnek. De az Ő egyszülött Fiában mindent elmondott nekünk. Itt elsorolja, hogy Jézus az Ő szavával teremtette a világot, ma is azzal tartja fenn. Ő a felséges Isten jobbán ül. Egészen egyedülállóan hatalmas Ő. Messze felette áll a prófétáknak. És tőle mindent megtudhatunk, amit Istenről, önmagunkról, és Istennek velünk kapcsolatos tervéről kell tudnunk.

A Biblia hangsúlyozza, hogy ha valaki ezzel a hárommal nincs tisztában, értelmetlen az élete. Nem tud eligazodni az élet dzsungelében. Tényleg nem látja személyes létének, életének a célját, tartalmát, értelmét sem. Életkérdés, hogy tudjuk, kicsoda Isten, az egyedül igazi Isten – ahogy Jézus mondja –, hogy kik vagyunk mi, ezt mégis csak Isten tudja legjobban, mert Ő teremtett minket. És mi végre teremtett minket, mi az Ő terve velünk.

Isten iránti hálával emlékezem arra, amikor hitetlenből hívővé lettem, hogyan kezdett kibontakozni ez a három dolog előttem. Egyre jobban megismertem, hogy ki az élő Isten, ezzel párhuzamosan egyre teljesebb önismeretre juthattam. És egyre világosabb lett, hogy vajon mi az Ő terve velem. És ez egyre nagyobb stabilitást adott. Tudom, hogy kihez tartozom, ki az, aki mindenkinél jobban szeret engem. Tudom, hogy valójában ki vagyok, és nem végletek között hánykolódom: hol elbizakodom, hol meg rám telepszik és fojtogat a kisebbrendűségi érzés. Reális képem kezd kialakulni magamról. És egyre világosabban látom a küldetésemet, azt, hogy egyáltalán van, hogy Isten mindannyiunk életére nézve valami szép tervet készített, és ezt megérthetjük, és ez megvalósulhat. Félretehetjük a magunk illúzióit és elképzeléseit. Egyszerre helyére zökken egy ember élete, és tud helyesen gondolkozni és élni.

Kicsoda Isten? Ki vagyok én? Mi az Ő terve velem? Jézus Krisztusban erről mondott el nekünk mindent Isten, és ezért hangsúlyozza ez a levél, hogy Jézust ismerjétek meg. Miközben az Ő személyét kutatjátok, az Ő munkáját egyre jobban megismeritek, erre a három kérdésre is választ kaptok.

Mert mi az a többlet, amit például a prófétákhoz képest Jézus hozott, amit a kijelentésben csak Őtőle tudhatunk meg? Az, amit Jézus a János 14,21 szerint így mondott egyszer: „Aki ismeri és megőrzi az én parancsaimat, az szeret engem. Azt én is szeretem, és kijelentem magamat annak.” Tehát itt egy szeretetkapcsolatról van szó. Itt nem ismereteket kell bebiflázni, hogy megismerjük Istent. Itt együtt lehet élni valakivel, aki maga a szeretet. Ezért jött Isten Jézus személyében egészen közel hozzánk. Meg lehet ismerni az Ő gondolatait és akarátát. És ha valaki azt nemcsak érti, hanem egyetért vele, akkor elkezdődik egy együttélés, és kijelenti magát annak. Ezt csak tőle lehet megkapni, ezt nem lehet könyvekből elolvasni. Ezt még nem mondták el a próféták sem, csak jelzéseket adtak erről. A teljességet a Jézussal való együttélés adja. Ez az együttélés pedig a neki való folyamatos engedelmesség. „Aki meg-

ismeri és megőrzi az én parancsaimat.” Eközben jutunk helyes Isten-ismeretre, ön-ismeretre és a küldetésünk megismerésére is.

És ez ma különösen is fontos, mert sok hamis, torz Isten-ismeret él sok emberben. Ki úgy képzei el Istent, mint aki bottal jön, hogy elverje rajtunk a port, ki úgy – ahogy mondani szokták –, mint egy jóságos nagypapát, aki félrenéz, mikor az unokája éppen összetör valami értékes dolgot. Elképesztő milyen istentelen, pogány, sötét elképzelések élnek emberekben Istenről. Életkérdés valóban, hogy az egyetlen igazi Istent ismerjük meg, már csak azért is, mert Jézus ezt is mondta: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igazi Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17,3).

Ennyit a tökéletes kijelentésről.

b) Azt olvassuk: tökéletes elégtételt szerzett Jézus. Mindenkinek van néha lelki ismeret-furdalása, mindenkit gyötör olykor bűntudat, és próbáljuk valahogy rendezni bűneinket, amiket Isten ellen, egymás ellen, önmagunk ellen folyamatosan elkövetünk – és nem érünk a végére. Nem jut el igazi békességre ezen az úton senki.

Ebből a levélből hatalmasan felcsendül ez a himnusz is, hogy Jézus Krisztus tökéletesen elrendezte ezt a dolgot. Mégpedig úgy, hogy helyettünk odaállt Isten elé, és azt mondta: azt az ítéletet, amit mi érdemelnénk meg, Ő hadd szenvedje el. És azt a tisztaságot és igazságot, ami csak az Övé, tulajdonítsa Isten nekünk. És hinni azt jelenti, hogy ezt valaki komolyan veszi. Ez vezet igazi felszabaduláshoz és békességhez. Erre is emlékszem, amikor ez világossá vált először számomra, és a hitemmel annak idején komolyan vettem. Azóta már sokszor komolyan kellett venni.

Itt is összehasonlítja az ó-t az újjal a Zsidókhöz írt levél. Elmondja, miért jobb az a szövetség, az az elégtétel, amit Jézus szerez nekünk. Mert az Ószövetségben az áldozatot bemutató papnak először is önmagáért kellett áldozatot bemutatnia, mert ő is ugyanolyan bűnös volt, mint a többiek. Aztán újra és újra meg kellett ismételnie az áldozat bemutatását. Miért? Mert valami hiányzott belőle. Nem volt teljes, nem volt tökéletes. Ha az lett volna, nem kell megismételni, akkor egyszer és mindenkorra szól. És mi hiányzott belőle? Az, hogy nem törölte el a bűnöket. Tehát jött egy bűnös, hozott egy báránycsordát, azt a báránycsordát az ő szemé láttára megölték. Kifolyt a vére, elégették az oltáron. Mire volt ez jó? Arra, hogy lássa a nyomorult bűnös ember, hogy ilyen komoly dolog a bűn. Bele kellene pusztulnod az Isten igazsága miatt. De Isten kegyelme miatt nem neked kell belepusztulnod, hanem ennek az ártatlan jószágoknak. Te hazudtál és paráználkodtál, ez a báránycsorda nem hazudott, és nem paráználkodott. És ő hal meg helyetted.

No de ez csak arra volt jó, hogy emlékeztesse az áldozatot bemutatót a bűneire. Ez nem törölte el, nem érvénytelenítette Isten előtt a bűnöket. Ez csak az ember számára volt segítség, hogy vegye már komolyabban, és legközelebb ne kövesse el. De nem Isten előtt rendezte a bűnt.

Ezzel szemben mi az a jobb szövetség és jobb áldozat, amiről a Zsidókhöz írt levél ír? Azt olvastuk alapigénken, hogy Jézus bűn nélküli, ártatlan volt. Neki nem kellett önmagáért áldozatot bemutatni, mint az ószövetségi papoknak. Azután az Ő áldozata éppen ezért tökéletes volt. Nem kell megismételni. Semmilyen módon nem lehet, nem kell és nem szabad megismételni. Miért? Mert az Ő golgotai áldozata, amikor önmagát áldozta fel, mint Isten Báránycsordát, eltörölte a bűnöket. Isten előtt tökéletes elégtétel volt.

Így olvassuk ezt egy fejezettel később. A 10. rész szól erről: „Minden pap naponta szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek

sohasem képesek bűnöket eltörölni. Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbára ült, és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá. Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltekét.” (Zsid 10,10-14).

Ezért kell nekünk komolyan vennünk azt, hogy Jézus golgotai áldozatát semmivel nem lehet és nem szabad kiegyenlítenünk sem. Megint ott él sokak szívében ez a pogányság, hogy azért valamit nekem is kell tennem magamért. Nem tettem olyan sok rosszat, hogy a Jóisten ne könyörülne rajtam. Ezt érdemlem én a Jóistentől? Levezekeltem én már sok bűnömet előtte. — De a Biblia hangsúlyozza, hogy mi semmit nem tudunk produkálni, ami Isten mércéjével mérve jó lenne. Ami a mérleg másik serpenyőjébe kerülhetne úgy, hogy annak súlya is van. Az egyik serpenyőbe rakjuk a bűnöket, a másikba semmit nem tudunk tenni, ami megmozdítaná, pláne átbillentené a mérleget.

Egyedül Jézus Krisztus áldozata volt elég ehhez. De az elég volt. Ő tökéletes elégtételt szerzett.

c) A harmadik, amit hangsúlyoz ez a levél: Ő tökéletes közbenjáró. Kell közbenjáró, mert mi olyan messzire kerültünk Istentől, és minőségében annyira más a mi megromlott bűnös létünk, mint a Lélek-Isten, hogy nem lehet találkozás a kettő között. Kell közvetítő.

A Biblia azt mondja mindenekelőtt: egyetlen közvetítő van. Nincs több közbenjáró. (1Tim 2,5-6): „Amint egy az Isten — erről nem vitatkoztak akkor sem —, úgy egy a közbenjárón is Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért...” És ez az egy közbenjáró tökéletes közbenjáró.

Ezt olvastuk alapigénkben, hogy „ezért tudja üdvözíteni azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen Ő szüntelenül esedezik is érettünk.” Ez Jézusnak a „foglalkozása” a mennybemenetele óta. Uralkodik és esedezik érettünk.

Olyan szomorúan mondta egyszer egy jó barátom az édesanyja temetése után: eddig bizonyos voltam abban, hogy az anyám minden nap buzgón imádkozott értem. Most már az sincs ezen a földön, aki imádkozna értem. Jó volt elmondanom neki, hogy lehet, hogy ezen a földön nincs, de a mennyben van.

Jézus megígérte, hogy szüntelenül közbenjár, esedezik értünk. Ráadásul úgy, ahogy arról a Zsidókhöz írt levél megint több helyen hangsúlyosan ír, hogy Ő pontosan tudja, milyen az, embernek lenni. Milyen az, szenvedni, milyen az kísértések között járni. Ezért tud segíteni azoknak, akik különféle kísértésekbe esnek. Sőt a 4. részben még részletezi: nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megkönyörülni rajtunk. Ő ismeri a mi esendő voltunkat, gyarlóságunkat. Járuljunk tehát bizalommal hozzá!

Jézus tökéletes kijelentés ad, tökéletes elégtételt szerzett, és tökéletes közbenjáró.

Itt mondom el azt, amivel kezdeni kellett volna, hogy ez a levél azokhoz szól, akik már egyszer elindultak az Ő útján, de megrekedtek, megálltak. Őket lelkesíti, bátorítja, biztatja, hogy tovább. De csak azokat lehet lelkesíteni, akik egyszer elindultak. Jézus is azzal kezdi: menjetek be a szoros kapun! Leírja, hogy van egy széles út, amelynek az elejére édesanyánk letett minket, amikor a világra hozott, de ez az út a biztos pusztulásba vezet. Ezen indul el minden ember. Az evangélium, az örömhír az, hogy erről át lehet menni az ú. n. keskeny útra. Mert olyan is van. Nemcsak az létezik, amiről Isten nélkül tudunk, hanem kijelentést kapunk arról, hogy van egy másik is, amelyik az életre vezet. Az egyre teljesebb életre. Egyszer át lehet lépni erre, el lehet indulni ezen. Aztán ha valaki megáll, elfárad, leül, kap bátorítást, bizta-

TÖKÉLETES VÁLTSÁG

tást, és lehet egymást is bátorítani, amíg megérkezünk majd a célba, amikor már nem hitben járunk, hanem színről színre meglátjuk a mi Urunkat is.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, olyan sok csüggesztő körülmény vesz körül minket is, néha már akkor is elkeseredünk, ha magunkra nézünk.

Köszönjük a te biztató szavaidat. Köszönjük, hogy te nem mondasz le rólunk. Köszönjük, hogy nem ennyi az élet, mint amennyit eddig megismertünk és kaptunk belőle. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy te magad vagy az élet, az élet teljessége, téged ismerhetünk meg, veled juthatunk lelki közösségre. Veled járhatjuk végig ezt az életet, amelyiknek az útján olyan sokszor átértünk már eddig is a nyomasztó, csüggesztő magányt, és veled és hozzád érkezhettek meg ennek az útnak a végén.

Kérünk, beszélj velünk még ennek a részleteiről. A te Szentlelked alkalmazza ezeket az örömhíreket a magunk személyes életére. Adj nekünk bátorságot elindulni, aztán ha elestünk, felkelni, ha megálltunk, megújulni, és indíts minket arra, hogy egymást is tudjuk ebben bátorítani.

Tőled kérjük el a jövő hetünkhöz a szükséges fizikai erőt, jó gondolatokat, a te oltalmadat.

Köszönjük az esőt. Könyörgünk az aratók munkájáért. Add meg kegyelmesen a mindennapi kenyerét mindenkinek.

Készíts egy kis pihenést a megfáradtaknak. Legyen a te áldásod a csendesheteken résztvevőkön.

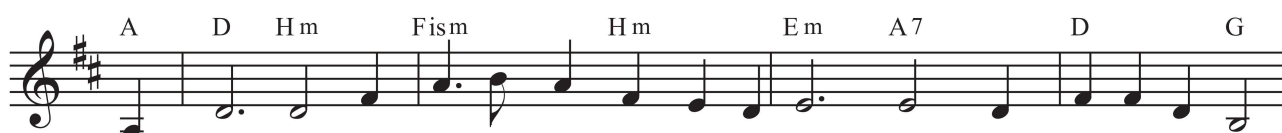
Könyörgünk hozzád betegeinkért és azokért, akik gondoskodnak róluk.

Kérünk, ajándékozz meg minket irgalmas szívvel. Tudjuk, hogy boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Segíts ebben a csendben őszintén beszélni hozzád.

Ámen.

656. Megváltva

Meg - vált - va! Mily bol - do - gan val - lom a Bá - rány szent vé - re á - rán.

Meg - vált - va! Mily vég - te - len ál - dás, hogy gyer - me - ke va - gyok im - már.

Refr.

Meg - vált - va, meg - vált - va! Ó, há - la né - ked, jó A - tyám!

Ke - gyel - med oly vég - te - len gaz - dag, a szí - vem csak té - ged i - mád.